

Herenigd

PENNEY DE JAGER

MET HAAR VERLOREN ZOON DAVID

PENNEY: 'IK WEET NOG DAT IK NA DE BEVALLING IN HET ZIEKENHUIS NAAR HEM BEN GAAN ZOEKEN. IK STOND VOOR EEN GROOT RAAM MET RUIM VIJFTIG BEDJES. IK WAS HELEMAAL IN DE WAR'

NA 33 JAAR SLOOT PENNEY DE JAGER HAAR ZOON DIE ZE HAD AFGESTAAN WEER IN DE ARMEN

'IK BEN ZO TROTS OP DE MAN DIE HIJ IS GEWORDEN'

Bij zijn geboorte had Penney de Jager - bekend van haar 'showballet' bij AVRO's Toppop - haar zoon David afgestaan aan Amerikaanse adoptieouders. Een daad waar ze achteraf veel spijt van had. Op zijn beurt verlangde zoon David er enorm naar zijn echte moeder te leren kennen. Zijn zoektocht van tien jaar werd beloofd met een emotioneel weerzien in Amerika. Aan PRiMERO Plus vertellen moeder en zoon over hun bijzondere hereniging.

Net klaar van de balletacademie en aan het begin van een glamourcarrière als danseres en choreografe van AVRO's *Toppop* raakte Penney de Jager per ongeluk zwanger. Ze wilde onder geen beding trouwen met de vader van haar kind en daarnaast waren haar ouders resoluut in hun oordeel. 'Je kunt het kind niet houden, absoluut niet,' zeiden ze tegen hun dochter. 'Ik was toen zelf nog een kind, begin twintig, totaal niet in staat om een kind op te voeden,' vertelt Penney tegen PRiMERO Plus. Haar ouders besloten dat Penney naar haar zus in San Francisco moest vertrekken. Diens man was directeur van een groot ziekenhuis en hij kon zowel de bevalling als de adoptie voor Penney regelen. Alles moest in het geheim plaatsvinden, zodat Penney's

onbedoelde zwangerschap haar danscarrière niet kon schaden. Tegenover de media werd volgehouden dat Penney een balletopleiding in Amerika volgde. 'Ik heb me veel teveel door de mening van mijn ouders laten beïnvloeden, vind ik achteraf. Maar in die tijd kwam het niet in me op om tegen mijn ouders in te gaan. Ik vertrok naar Amerika en ben zoals gepland in een ziekenhuis van San Francisco bevallen van David. Ik weet nog dat ik na de bevalling in het ziekenhuis naar hem ben gaan zoeken. Ik stond voor een groot raam met ruim vijftig bedjes. Ik was helemaal in de war. Ik wilde weten wie David was, maar een verpleegster diende me een kalmerend middel toe en daarna heb ik zeker drie dagen geslapen. Toen ik wakker werd was alles achter de rug en was de adoptie een feit.'

DANSCARRIÈRE

Penney, die nauwelijks ouder lijkt te zijn geworden, vervolgt haar relaas: 'Ik ben teruggegaan naar Nederland en heb geprobeerd om alles wat er in Amerika was gebeurd achter me te laten en de draad hier op te pakken, met mijn danscarrière en AVRO's *Toppop*. Hoewel dat niet makkelijk was, want ik moest vaak aan mijn babytje denken, dat duizenden kilometers verderop misschien wel de fles kreeg of een schone luier. Ik werd door mijn werk hier ook regelmatig met kinderen geconfronteerd en dan kreeg ik echt last van wroeging: 'Hoe heb je het kunnen doen, Penney, je kind weggeven', dacht ik dan. Maar vaak drukte ik die gevoelens snel weer weg. Ik wist me er geen raad mee. Natuurlijk wist ik zijn verjaardag en op die dagen dacht ik in het bijzonder aan hem, maar tegelijkertijd duwde ik die gevoelens ook weg. Ik heb vaak gedacht: nu wil ik hem gaan zoeken. Maar wat me er vooral van weerhield, was dat ik zijn leven niet opeens overhoop wilde gooien. En later ging ik er vanuit dat hij misschien inmiddels een gezin zou hebben met kinderen. Dan zou mijn komst alleen maar onrust en chaos brengen, dacht ik.'

WELGESTELDE FAMILIE

Ondertussen was haar zoon David Egnew wel degelijk razend benieuwd

Over Penney & David

Penney de Jager geeft na haar succesperiode als danseres/choreografe bij AVRO's *Toppop* (1970-1985) nog altijd balletles aan kinderen en volwassenen. Ze treedt ook nog steeds op met haar Showballet. Ze is getrouwd geweest met muzikant Rik van der Linden en is nu weer single. David is haar enige zoon. David is momenteel autoverkooper van beroep, is ook single en heeft zelf nog geen kinderen. Hij is pas verhuisd van Noord-Californië naar Texas. Penney de Jager staat deze zomer vanaf 20 juni met haar show SASCH op De Parade 2013 in Rotterdam, Utrecht en Amsterdam. Meer info over de uitvoeringen van Penney's Showballet, haar ballet- en danslessen, inclusief dance workshops voor bedrijven vind je op www.penneydejager.nl.

Penney & Ad Visser bij Toppop Foto: Avro.nl

naar zijn biologische moeder. Zijn jeugd bij een streng katholiek gezin in Californië was een drama.

“Ik ben opgevoed door een welgestelde familie in Marin County,” vertelt David.

“Mijn adoptieouders dachten aanvankelijk dat ze geen kinderen konden krijgen. Daarom adopteerden ze mij. Maar later lukte dat toch en kreeg ik er drie jongere zusjes bij. We woonden in een groot huis met zwembad en met uitzicht op de beroemde Golden Gate Bridge. Mijn adoptieouders hebben er nooit een geheim van gemaakt dat ik geadopteerd was, maar veel kreeg ik niet te horen over mijn echte ouders. Mijn Amerikaanse adoptieouders hebben op zich goed voor me gezorgd, maar met mijn adoptievader kon ik helemaal niet overweg. Die man was extreem conservatief en streng. Hij stond aan het hoofd van de financiële afdeling van de katholieke kerk in Noord-Californië. We moesten daarom iedere zondag naar de kerk en hadden thuis geregeld bisschoppen over de vloer. Ik ging van jongs af aan tegen al hun strenge regels in. Met alle gevolgen van dien, want mijn adoptievader dulde geen tegenspraak. Een paar dagen na mijn 18e verjaardag ben ik letterlijk het huis uit gevluht. Zonder geld, auto of onderdak. Ik heb het heel zwaar gehad. Moest knokken om te overleven. Ik nam allerlei baantjes aan. Alles om mezelf enigszins te kunnen onderhouden. Ondertussen werd de drang om mijn echte roots te vinden steeds sterker. Ik wist alleen dat mijn moeder een internationale ballerina was en een Nederlandse zus in Californië

had. Dat haar zus modellenwerk deed en getrouwd was met een man die als arts in Inverness, Californië, werkte. Verder had ik geen enkele informatie van mijn adoptieouders gekregen.”

DOOD SPOOR

David vervolgt: “Aangezien Inverness niet zo'n groot stadje is, kwam ik na lang zoeken achter de naam van de voormalige assistente van de arts. Zij gaf me de naam van de dokter, een zekere Dr Baldwin. Uiteindelijk vond ik een voormalig doktersassistente van hem. Ik was dolblij en hoopte op een doorbraak. Maar daarna liep het spoor dood. Enorm frustrerend. Ik was weer terug bij af.”

Het werd een zoektocht van jaren voor de zoon van Penney. David nam contact op met officiële instanties, maar kwam zonder de vereiste papieren niet verder. “Soms raakte ik totaal ontmoedigd, voelde ik me letterlijk en figuurlijk moederziel alleen op de wereld. Het is een heel vreemd gevoel als je niks van je afkomst weet en niemand van je eigen vlees en bloed kent. Alsof er niemand op de wereld om je geeft of van je houdt. Maar diep van binnen ben ik een vechter. Ik geef niet zo gauw op. Dat is dan misschien een voordeel van de jeugd die ik heb gehad. Ik denk dat als je altijd doorzet dat je dan meer bereikt in het leven en verder komt dan de mensen die opgeven.”

EX-AGENTE

De doorbraak in David's zoektocht naar zijn moeder kwam toen hij als hotel-

DAVID: 'SOMS VOELDE IK ME LETTERLIJK EN FIGUURLIJK MOEDERZIEL ALLEEN OP DE WERELD. HET IS HEEL VREEMD ALS JE NIKS VAN JE AFKOMST WEEET EN NIEMAND VAN JE EIGEN VLEES EN BLOED KENT. ALSOF ER NIEMAND OP DE WERELD OM JE GEEFT OF VAN JE HOUDT'

manager werkte in Noord-Californië en er op een avond een koppel incheckte. “Ik raakte met de vrouw aan de praat en vertelde haar dat ik al bijna tien jaar op zoek was naar mijn biologische moeder. Ze bleek een ex-politieagente te zijn die inmiddels werkzaam was als privé-detective en daardoor toegang had tot bepaalde documenten. Ze had met me te doen en beloofde dat ze eenmaal thuis voor me zou speuren, gratis en voor niks. Het klonk bijna te mooi om waar te zijn. Dagenlang zat ik in spanning. Ik was al zo vaak teleurgesteld... Maar een kleine week later belde de ex-agente me. Ze had belangrijke informatie: namelijk het adres en telefoonnummer van de zus van mijn moeder in Amerika. Ik was dolblij. Maar ze stelde voor om mijn tante eerst een brief te schrijven met daarin het verzoek om me te bellen. Een paar dagen later ging de telefoon. Ik hoorde van mijn tante dat mijn moeder Penney heette en in Nederland woonde. Ik was erg nerveus omdat ik verhalen had gehoord van adoptiekinderen die na hun zoektocht werden afgewezen door hun biologische ouders omdat ze niks met hun kind te maken wilde hebben. Ik was ontzettend bang voor zo'n soort afwijzing. Al vertelde mijn tante wel dat Penney onlangs nog had gezegd dat ze toch naar me wilde zoeken. Dat gaf me hoop.” Penney: “Ik kreeg plotseling een telefoontje van mijn zus uit Amerika. Ze zei alleen: ‘Raad eens wie ik aan de telefoon heb gesproken en wie met jou contact wil?’ Ik wist meteen wie ze bedoelde... Mijn zoon David, eindelijk! Dat moment staat in mijn geheugen gegrift. Ik weet nog precies wat ik aanhad, dat ik de keuken aan het opruimen was en van die plastic handschoenen droeg.

DROOM

Ik kreeg zijn telefoonnummer en was uitzinnig van vreugde. Ik ben de tuin in gerend en maakte vreugdesprongen. Daarna heb ik hem direct gebeld. Ook al was het daar op dat moment midden in de nacht. Mijn hart bonkte in mijn keel van de zenuwen. Het duurde even voordat er werd opgenomen. Hij klonk heel slaperig en ik zei meteen: ‘Hello, I am your mum...’

David: “Ja, wat een binnenkomer hè, na 33 jaar... Ik was slaapdronken en hoorde

een lieve zachte stem. Het leek wel alsof ik droomde. Alsof het niet echt was. De vrouw waar ik al tien jaar naar had gezocht, praatte opeens tegen me.” Penney: “We hebben toen meteen ruim een uur aan de telefoon gepraat. Over van alles en nog wat. Ik wilde alles over hem weten en hij over mij. We hadden zoveel te bespreken.” David: “Toen we daarna hadden opgehangen, kon ik het ergens nog steeds niet geloven. Al klonk haar stem heel fijn. Heel vertrouwd. Alsof ik haar al heel lang kende. En godzijdank sprak ze Engels, ze kon me verstaan, want ik sprak natuurlijk geen woord Nederlands.”

Penney: “Daarna heb ik zo snel mogelijk alles in orde gemaakt om naar hem toe te kunnen vliegen. Ik kon niet wachten. Tijdens de vlucht had ik het niet meer. Hoe dichter ik de buurt van Amerika kwam, hoe zenuwachtiger ik werd.” David: “Ze landde hier in Californië op het vliegveld. Ze zag er werkelijk prachtig uit met dat lange rode haar en een leren rokje. We stonden na al die jaren eindelijk oog in oog met elkaar en vielen stil. We wisten niet wat we moesten zeggen. Heel raar als iemand waar je

je hele leven naar hebt verlangd opeens voor je staat.”

Penney: “We stonden als twee pubers maar een beetje onhandig naar elkaar te giechelen. Ik wilde hem eigenlijk omhelzen en hij mij, maar we durfden het allebei niet. We hadden meer tijd nodig.”

David: “We zijn toen maar even een kopje koffie gaan drinken. Maar ook aan de koffietafel kwam er geen normaal gesprek op gang. We zaten eigenlijk alleen maar heel verwonderd naar elkaar te kijken. Alsof we een buitenaards wezen van een andere planeet zagen.”

MIJN JONGEN

Penney: “Gaandeweg ontdooiden we en begonnen we echt met elkaar te praten. Na de koffie hebben we elkaar voor het eerst omhelsd en gezoend. Ik vond hem zo mooi, zo lief. Mijn jongen. Ik streelde zijn gezicht, wilde hem aanraken, knijpen, voelen. Ik herkende zoveel van mezelf in hem. Ik had zoveel vragen over hem en hij over mij. We moesten zoveel inhalen. Ik ben die eerste keer maandenlang gebleven. Als hij moest werken, wachtte ik thuis op hem. Soms

PENNEY: 'IK VOND HEM ZO MOOI, ZO LIEF. MIJN JONGEN. IK STREELDE ZIJN GEZICHT, WILDE HEM AANRAKEN, KNIJPEN, VOELLEN. IK HERKENDE ZOVEEL VAN MEZELF IN HEM'

kwam er geen eind aan. Dan begonnen we 's avonds en kletsten we tot diep in de nacht verder. Totdat we omvielen van de slaap.”

Toen Penney in Amerika verbleef, heeft ze ook de adoptieouders van David ontmoet.

Penney: “Ze kwamen meteen over toen ze hoorden dat ik er was. Ik was ze natuurlijk dankbaar voor alles wat ze voor David hadden gedaan. Alleen vond ik het wel heel naar dat ik van David had gehoord dat hij zo slecht overweg kon met zijn adoptievader. Daar zijn dingen gebeurd die niet horen. Als ik dat had geweten, was ik zeker eerder op zoek gegaan en had ik hem daar weggehaald. Maar goed, dat is geweest en daar kan ik niks meer aan veranderen.”

David: “Penney is gaandeweg meer mijn beste vriendin dan mijn moeder geworden. Zo gaan we ook met elkaar om. Ze is een paar keer bij mij in Amerika geweest en daarna ben ik in totaal een paar jaar naar Europa gekomen, maar bij elkaar intrekken is heel moeilijk met alle regelgeving. Eigenlijk zouden we nooit meer van elkaar gescheiden mogen worden. We zouden voor altijd bij elkaar moeten kunnen blijven. Dat dat niet kan, vind ik heel erg. Ook dat we er niet voor elkaar kunnen zijn als het nodig is. Ik zou zo in Nederland willen komen wonen. Ik pas me wel aan. Maar ik krijg geen verblijfsvergunning omdat ik nog geen werk heb en ik krijg geen werk omdat ik geen verblijfsvergunning heb.” David heeft zijn biologische vader overigens inmiddels ook ontmoet, maar dat had minder positief resultaat.

David: “Die ontmoeting betekende weinig voor me. Hij had totaal geen behoefte om mij te leren kennen. Hij reageerde ongeïnteresseerd. Onze ontmoeting was meer een formaliteit.”

HEEL TROTS

Wat vindt Penney van het mens dat haar zoon in haar afwezigheid is geworden? Penney: “Ik ben heel trots op de man die hij is geworden. Hij werkt hard, zet altijd door en heeft humor. Een heel leuke, knappe en lieve jongen.”

Penney vindt het geweldig om kinderen les te geven in klassiek ballet

DAVID: ‘EIGENLIJK ZOU DEN WE NOOIT MEER GESCEIDEN MOGEN WORDEN. WE ZOU DEN VOOR ALTIJD BIJ ELKAAR MOETEN KUNNEN BLIJVEN’

David: “Ik ben ook ontzettend trots op mijn moeder. Ze is nog steeds heel actief en doet wat ze het liefste doet: dansen. Al zou ik willen dat ze niet zo hard hoeft te werken en dat ik haar daarbij kan helpen. Ik denk dat ik qua organisatie zeker wat zou kunnen bijdragen. We zouden een geweldig team vormen.” Heeft David zijn moeder moeten vergeven dat ze hem destijds als baby heeft afgestaan?

David: “Er valt niks te vergeven. Ze heeft een goede reden gehad om te doen wat ze heeft gedaan. Dat heb ik altijd gedacht. Ik miste haar aanwezigheid alleen en was ontzettend benieuwd wie ze zou zijn. Ik voelde me niet compleet zonder haar. Vandaar mijn lange zoektocht. Zij is de enige mens van mijn eigen vlees en bloed die ik ooit heb ontmoet. Natuurlijk was ik veel liever bij haar grootgebracht dan bij mijn adoptieouders. Maar goed, het is anders gelopen. We kunnen nu van

elkaar genieten en dat telt. Ik vind het wel jammer dat ik haar ouders, mijn grootouders, nooit heb ontmoet. Nu kan dat niet meer.”

Penney: “Natuurlijk, als ik terugkijk als het mens dat ik nu ben en de kennis die ik nu heb van het leven, vraag ik me af of ik hetzelfde had gedaan. Ik denk het niet, maar ik moet het bekijken door de ogen van de persoon die ik toen was: beïnvloedbaar en zelf nog een kind. Ik vind het vooral voor hem erg spijtig hoe het is gelopen. Maar hoe graag ik ook zou willen, we kunnen de tijd niet terugdraaien.”

David: “Iedere keer als we weer uit elkaar moeten vind ik het zwaarder. Ik wil niet steeds van haar gescheiden worden. We hebben als moeder en zoon al lang genoeg zonder elkaar moeten leven. Ik wil bij haar blijven. Ik vind dat de Nederlandse regering een uitzondering zou moeten maken en mij aan een verblijfsvergunning zou moeten helpen. Gewoon omdat ik haar rechtmatige kind ben. We zijn al lang genoeg van elkaar gescheiden geweest, ruim 33 jaar. We hebben alle recht om bij elkaar te zijn en te blijven.”

Penney: “David redt zich wel en daar ben ik trots op. Ik heb niet het gevoel dat ik me ongerust over hem hoeft te maken. Maar ideaal is deze situatie natuurlijk niet. Ik zou David veel liever dicht bij me hebben. We bellen of mailen iedere dag, maar dat is toch iets anders dan in zijn ogen kunnen kijken.” ●